

[Duborg.]

normal Gældsbyrde, har Regeringen samlet sin Interesse om at hjælpe de daarligst stillede. Som Erhvervspolitik er Princippet fra den sociale Lovgivning ganske forkasteligt. Det er Erhvervslivet, som skal bære Udgifterne til den sociale Lovgivning, og ikke omvendt.

Under den voldsomme Agitation, der, ikke mindst under Landstingsvalget, fra Regeringens Side blev rettet imod Venstre, har fremtrædende Ordførere for Regeringspartierne beskyldt Venstre for at være en Hindring for en Rentesenkning her i Landet. Nu, da denne Hindring er fjernet, melder sig da det store Spørgsmaal: Vil Regeringen nu indfri de Løfter, som Befolkningen — efter hele den Agitation, der har været ført — maatte tro paa vilde blive indfriet efter Valget? Vil Regeringen nu gaa ind for en Rentepolitik, der virkelig betyder noget, medfører en Rentesenkning, der har virkelig Betydning? Der er i denne Forbindelse Grund til at understrege, at den gamle Metode fra Regeringens Side, at hjælpe de haardest ramte, ikke har noget med Rentepolitik at gøre; det er et Spørgsmaal om Hjælp til visse Personer inden for Landbruget, men det er ikke et Spørgsmaal om Rentesenkning, og man maa for øvrigt være klar over, at hele denne Metode betyder, at det langtfra er dem, som der er mest Anledning til at komme til Hjælp, der bliver hjulpet. Man skulde mene, at ikke mindst den højtærede Indenrigsminister saa at sige maatte være mere end interesseret i, at denne Sag nu gennemføres; med hans Udnyttelse af dette Agitationsstof skulde man kunne gaa ud fra, at det for ham saa at sige maatte være en Livsbetingelse, at denne Politik gennemføres. Der er nu heller ikke længere nogen Undskyldning for, at det ikke sker. Det staar helt og fuldt til Regeringen, om den vil eller ikke vil.

Statsministeren har holdt mange Taler om Tilpasning af Landbrugets Produktion til de nuværende Afsætningsforhold og har krævet en Indskrænkning af Produktionen, saa at Indførsel af Foderstoffer til Dels kan undværes. Men i et i denne Forbindelse saa overordentlig vigtigt Spørgsmaal som Udstykning gaar Regeringen lige den modsatte Vej og forlanger forøget Fart i Udstykningen. Dette er en Selvmodsigelse, det er i Strid med det almindelige økonomiske Program, som den højtærede Statsminister ellers gjorde sig til Talsmand for, da Oprettelsen af nye Brug naturligvis medfører forøget Husdyrproduktion og der-

med større Import af Foderstoffer. Men det er selvfølgelig ikke vanskeligt at finde Grundene til denne Selvmodsigelse. Det er nødvendigt — eller Regeringen mener aabenbart, det er nødvendigt — at have Udstykningsspørgsmaalet som et vigtigt Led i den politiske Agitation.

Et andet Punkt, med Hensyn til hvilket Teori og Praxis ogsaa staar i et besynderligt Misforhold til hinanden, er Regeringens kraftige Indsats for at gennemføre de tarifmæssige Lønninger inden for Landbruget. Det sker ved mange Midler, mange Lovgivningsforanstaltninger og mange administrative Bestemmelser tjener dette Formaal. Direkte og indirekte kræver man, at Landbruget skal betale tarifmæssige Lønninger, og man skal, naar der ikke er et tilstrækkeligt Antal ugifte Folk for Haanden, antage gifte Folk. Men naar vi saa kommer til den anden Side af Sagen og spørger, hvorledes Landbruget under de givne Forhold kan betale disse Udgifter, saa ser vi en helt anden Optræden fra Regeringens Side. I de mange Sager, vi har behandlet her i Rigsdagen, disse mange saakaldte „Ordninger“, hvor vi fastlægger Priserne for visse Produkter, der vil vi ikke sjældent have hørt den højtærede Landbrugsminister udtale, at Landbruget næppe kunde vente sig og næppe heller havde Krav paa væsentlig højere Priser end i Tiden før Krigen, altsaa i Tiden omkring 1914. Naar dette ses i Sammenhæng med, at den samme Regering ved alle Midler søger at gennemføre tarifmæssige Lønninger, der ligger rundt regnet tre Gange saa højt som i 1914, saa vil man formodentlig kunne indse, at der bestaar et saa groft Misforhold imellem Regeringens Stilling i de to Tilfælde, at man vanskeligt kan forstaa det ud fra saglige Betragtninger.

At de faktiske Forhold for Landbrugets Produktion er saa urimelige, som jeg her har søgt at paavise, det kan enhver faa bekræftet ved at læse i de officielle Beretninger fra de to store Statsinstitutioner: Det statistiske Departement og Landøkonomisk Driftsbureau.

Yderligere forringes de økonomiske Vilkaar for Landbrugsproduktionen derigenem, at den Skattepligt, der paahviler Landbrugsejendomme, er 2—3 Gange saa høj som den, der paahviler tilsvarende Ejendomsværdier i Byerne, og hertil maa yderligere føjes, at der endnu ikke er kommet nogen virkelig Tilkendegivelse fra Regeringen om, at den vil ændre dette Forhold, saa der fremkommer en ligelig Skattebyrde for By og Land. Man maa ogsaa sige, at Inden-